

ANN – när socialtjänsten har misslyckats

År 2015 visades en stark dokumentär om den våldsutsatta Ann och hennes barn, framför allt – handlar den om hennes äldsta dotter; [*My Life My Lesson*](#). Ann hade under filmandets gång, efter nästan tio år av våld i nära relation, lämnat den man som förgripit sig på henne. Han dömdes till fängelse men har än idag inte slutat kontakta Ann, som lider svårt av det trauma detta inneburit för henne och hennes barn. Idag, sju år senare, bor Ann på gatan, en situation ingen människa väljer om det finns alternativ.

Ann träffade R i slutet av 1990 talet. Under det första året, då Ann var gravid, märkte hon att R var manipulativ och våldsam. Inledningsvis förekom främst hot och psykiskt förtryck, men Ann förstod även innan R började utsätta henne för fysiskt våld att hon behövde lämna honom. Detta visade sig vara omöjligt.

Redan som väldigt ung led Ann av depressioner och panikångest, vilket läkare ordinerade antidepressiv och ångestdämpande medicin för. När barnen på grund av den våldsamma relationen togs om hand akut enligt LVU, lagen om vård av unga, och Ann förlorade sin bostadsrätt, förvärrades hennes tillstånd. Socialtjänsten hade innan detta skedde erbjudit Ann ett lån, så att de – på grund av det våldsamma förhållande, – försenade räkningarna kunde betalas. Den handläggare som givit Ann löftet om att bistå med denna hjälp slutade dock strax därefter. Ann fick inte den utlovade hjälpen och förlorade alltså sin bostadsrätt. I samband med detta påverkade även socialtjänsten Anns läkare så att den receptbelagda medicinen inte längre skrevs ut.

Det hände ibland då socialtjänsten gjorde hembesök att de skyndade sig därifrån på grund av det våld de bevittnade. Inte förrän Ann flydde till Centralstationen med sina barn, fångades hon till slut upp och erbjöds ett skyddat boende. Detta förlorade hon efter en tid, och de sista åren är härbärgen den enda hjälp Ann fått möjlighet till. Men där orkar hon inte bo på grund av sin obearbetade ångest och svåra trauma.

R har slagit Ann vid ett flertal tillfällen på öppen gata, även med barnen närvarande. Ändå togs restriktionerna i form av kontaktförbud bort och R kunde trots det pågående våldet mot både Ann och hennes barn få umgängesrätt. Detta beslut bidrog till att Ann kände än mer hopplöshet. R använde fysiskt våld, psykiskt våld och hot mot barnen. Särskilt den äldsta dottern fick ta stort ansvar för att förhindra sådant som kunde trigga nya våldshandlingar.

Trots diagnoserna adhd, gad, ptsd, bipolär sjukdom och svår panikångest har Ann varken erbjudits traumabehandling, terapi, adekvat medicinering för nämnda diagnoser och tillstånd eller

en lugn boendemiljö. Även hennes barn lider idag av ångest och ptsd. Barnen fick nya trauman efter mycket svåra upplevelser i jourhem, placeringar socialtjänsten kallade "för barnens bästa". Näst äldsta dottern är idag utbildad barnskötare och orkar jobba trots ångest/ptsd. Äldsta dottern och sonen, som är yngst, har många diagnoser och klarar inte av att jobba eller studera. Sonen har erbjudits ett lågtröskelboende där många personer i aktivt missbruk samt personer med svår psykisk ohälsa bor.

Själv övernattar Ann ibland hos sina döttrar men vill helst inte vara till besvär, så ofta tar hon sig till trappuppgångar och stadens tunnlar där hon sover med andra hemlösa. Hon lider av svår hjärtklappning efter alla år av obehandlad ångest, men får ingen medicin då hon inte har ett tryggt boende. Ett tryggt boende har socialtjänsten inte erbjudit Ann trots att hon bett om det i många år.

När ska socialtjänsten ta ansvar och ge Ann samt också hennes nu vuxna barn den hjälp de behöver; ett tryggt boende, möjlighet till traumabehandling och om så krävs adekvat medicinering?

*Text och bild: IngelaS,
föreståndare [Convictus Södermalm](#), styrelsemedlem [StreetMinds](#)*